

I, f. 28. Ideus ē animi nobis ut certa dicunt
Hie tibi p̄spuer sit p̄ua m̄te coleud
p̄ lus uigila s̄p̄ nec somno dedit esto
Nā dicitur nā quies uicū abūta minūtū
V istucē p̄mā esse p̄uo compescere languid
p̄ rogū ille dō est quis sit racione tacere
S pernere pugnando t̄ tu contrari uis esse
C onuenit nulli quiseū dīlīde ipse
S uatā i sp̄cial hominū si denique mōres
C ūt culpas alios nemo sine crimine uiuit
Quie noscitur tenet quā uis hinc carū relinque
Li talia opib; p̄poni tempore debet
C onstans leuis ut res exp̄stulat ato
T ēponib; mōres sapiens sine crimine mutat
Nā ille nōrē uxori deserit sine orede querenti
S epe a erū mulier quā coniux diligit hodi
C ūt que monēs aliquāt nec se uelt ille moneri
S it sic carus noli desistere ceptis
C ontra r̄erbosos noli contendere uerbis
G ermo datur cunctis animi sapientia paucis
D ilige s̄realis ut sis tibi carus amicus
S ie bon̄ esto bonis nōe mala damna sequant
R amores fuge ne iepas nouis auctor habet
Nā nulli exiūtē noctē ēē locutum
S p̄et p̄missūtā p̄mittere nōl
Nā te aliquis lacat iudex cuius esse mēmento
plus aliis dñe quā tituli credere nōl

D. Catonis disticha uoy.

